

DESPRE IUȚEALĂ ȘI MÂNIE IARĂȘI

Omul îndărătnic toate d-a-ndaratele le face.

Tu umbli să-l îmblânzești

Și mai rău îl îndrăcești.

El

Pentru o muscă își dă palme.

Și

Pentru un purice își arde plapoma.

Pentru un șoarece,

Lasă să arză și moara,

Numai soarecii să moară.

De aceea zice:

Răul ce ș-îl face omul singur, nimenea altul

n-ar putea să i-l facă.

Că

Oțetul tare vasul său ș-îl strică.

Omul îndărătnic

Ce apucă se usucă.

Și

Toate d-a-ndaratele îi merg.

Adică:

După ploaie, chepeneag.

Și

După moarte, cal de ginere.

El nu știe că:

Toată graba strică treaba.

Și

Cine se grăbește curând ostenește.

Iar

Încet, încet, departe ajungi.

Că

Lucrul bun anevoie se dobândește.

Și

Cu încetul se face oțetul.

Și

Copacul mare dintr-o așchie nu să taie.

De aceea,

Nu te grăbi ca fata mare la argeași ca văduva la măritat.

Ci

Cu răbdare și cu tăcere

Se face agurida miere.

Că niciodată

Două pietre tari nu pot măcina bine.

Iar

Cine să iuțește la mânie pentru orce fie, e dobitocie.

De aceea

Nu fii iute ca piperul în toată vremea.

Și

Nu umbla cu țifna în nas.

Nu fii ca

Văcarul care s-a mâniat pe nevastă și

nasul ș-a tăiat.

POVESTEA VORBII

Un vacar adese tot se mânia,
De care sâtenii nimic nu știa;
Așa el odată iar s-a mâniat
Și o zi întreagă nimic n-a mâncat.
Seara dacă vine la nevasta sa,
Cu părere-n capu-i că lumii păsa,
O-ntreabă, zicându-i: ce zicea prin sat?
Le păsa de dânsul, căci el n-a mâncat?
Nevasta lui, care era ca și el,
Prea cu minte mare, ca de copăcel,
Îi zise: - Zău nu știu, ei nu mi-au vorbit,
Poate și pe mine s-o fi necăjit,
Că orcâți cu carul pe la noi trecea
Asupra-mi nici ochii nu ș-î întorcea,
Ci-și biciuia caii, boii își bătea,
Ca când de la dâșii necazu-și scotea.
- Fie! - el zise - tot nu mă împac,
Nu mânânc nici mâine, ca să vezi ce fac.
Așa el se duse, ca un sec și prost,
Și ținu, săracul, ș-a doua zi post.
Seara iar întreabă ce au zis de el
Și ea îi răspunde tot în acel fel.

El iar se-ntârâtă, cum o auzi,
Și: - Nu mânânc - zise - nici a treia zi.
Dar răzbindu-l foamea n-a mai întrebat,
Ci îi părea miere codrul cel uscat.

Prin urmare dar,
S-a mâniat rău pe sat
Și trei zile n-a mâncat.
Și
Le-a făcut-o pe piele.
Că
Nu mai putea de dânsul.
Însă,
Omul îndărătnic și pizmaș ca racul
își mânâncă carnea singur.
Îl auzi strigând:
Nu mă plec, d-aș ști că m-aș târî
cu inima pe pământ.

Omul răutăcios și necăjicos,
De nu poate strica altui, își strică luiși.
Ca
Ursul când n-are de mâncare își mușcă din labe.
Muierea rea singură își dă palme și-și bate capul de pereți.
De vreme ce pe
Muierea înțeleaptă o bate cineva și i-e rușine să plângă,
Iar muierea rea numai dintr-o vorbă ardică mahalaua în cap.
Țipă ca când o belește cineva de vie.
Și
Ca când îi frige cineva șerpi pe inimă.
Și
În necaz că i-a zis neroadă și-a tăiat din rădăcină coada.

POVESTEA VORBII

Unuia sâtean odată muierea i s-a-necat,
Când la un râu împreună cu altele s-a scâldat.
El cu o prăjină-n mână în vârful-i cu cârlig pus
Se ducea tot căutând-o pe cursul apei în sus.
Altul trecând îl întreabă ce tot umblă căutând;
El spuindu-i totdata își ceru și sfat, zicând:
- Mi s-a-necat, frățioare, nevasta coala mai jos
Și cum să o găsec nu știu, că caut fără folos.
- Bine, - acela răspunse - ce cauți pe râu în sus?
Că apa-ncolo la vale trebuie să o fi dus.
- Nu crez, frate, - el zise - să fi mers pe apă-n jos,
Că ea cât trăia în viață toate le făcea pe dos,
Și socotesc că și moartă d-a-ndaratele s-a dus
Și trebuie prin urmare s-o caut pe apă-n sus.